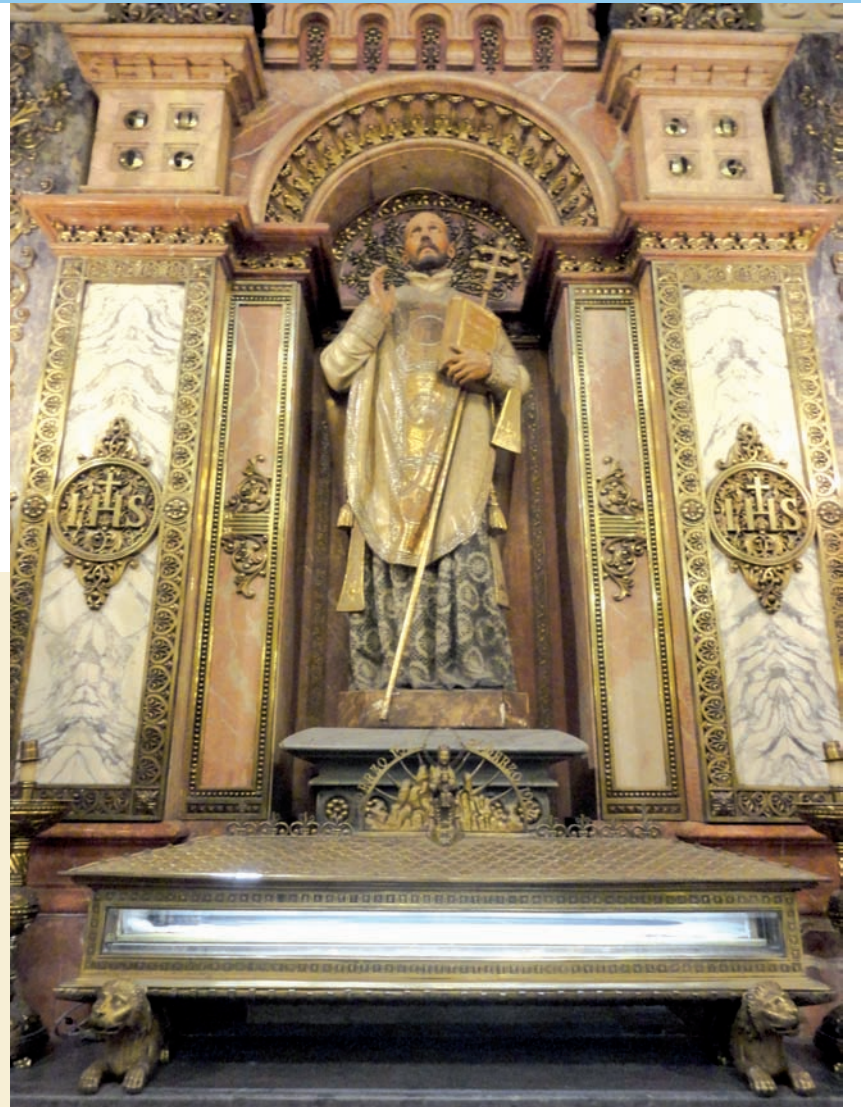

Seguint de prop el tema del Congrés Internacional de Pastoral a les grans ciutats, les rutes espirituals d'aquest estiu tenen un caràcter netament urbà. En aquests primers reportatges visitem algunes esglésies monumentals de Barcelona construïdes a cavall dels segles XIX i XX i, per tant, influïdes pel modernisme i els estils historicistes, com ara el neogòtic. La majoria d'aquests temples pertanyen a col·legis religiosos, que en aquella època van gaudir d'una expansió important.

Grans esglésies de Barcelona

El Papa acaba de proclamar venerable el P. Alegre, que solia confessar en aquest mateix lloc

ESGLÉSIA DEL SAGRAT COR DELS JESUÏTES

Al cor de l'Eixample barceloní, al començament del carrer Casp, s'alça l'església del Sagrat Cor dels jesuïtes. Flanquejada d'una banda per l'edifici de la comunitat de la Companyia de Jesús i de l'altra pel col·legi, el temple se situa en un lloc central. La façana, vistosa i treballada, posseeix un equilibri estudiat, de manera que l'església no pren un protagonisme excessiu en aquest tram de carrer que conserva tots els edificis originals dels darrers anys del segle XIX.

El P. Pere Borràs, el superior de la comunitat de Casp, avui formada per 17 jesuïtes, ens rep per guiar-nos per aquesta joia arquitectònica. Ens fa saber que «l'arquitecte d'aquesta església va ser Joan Martorell, un dels mestres que més va influir en Antoni Gaudí. La va dissenyar seguint l'estil neobizantí, que no és gaire habitual.» Efectivament, la impressió general que tenim en entrar ens remet a l'atmosfera de les esglésies orientals: les grans cúpules, la planta quasi de creu grega, el daurat de les pintures i dels mosaics... A una escala molt més petita recorda el gran espai diàfan de la magnífica església de Santa Sofia de Constantinoble. Amb el P. Borràs passem darrere el presbiteri, on a la paret hi ha penjat el retrat d'un jesuïta: «Aquest és el P. Jacint Alegre, el fundador del Cottolengo de Barcelona, centre al càrrec del qual hi ha la congregació de les serventes de Jesús. El

papa Francesc l'acaba de proclamar venerable, pas previ a una possible beatificació. El P. Alegre solia confessar en aquest mateix lloc, i sempre tenia molta gent. Per això hem posat aquí el seu retrat.»

Des del presbiteri el superior de la comunitat de Casp ens assenjala la part oposada del temple, la que dona al col·legi. A dalt de tot, damunt del cor, hi ha un gran orgue antic, de fusta fosca i treballada. El P. Borràs ens fa saber que és un valuós orgue romàntic, que data de les acaballes del segle XIX, com la mateixa església. Després d'una restauració avui aquest instrument ha recuperat la sonoritat original.

Ara ens dirigim fins a un lateral, on hi ha un dels altars principals, el dedicat al fundador de la Companyia de Jesús, sant Ignasi de Loiola. A sota de la seva imatge hi ha una urna de vidre que conté un objecte metàl·lic que sembla molt vell i que té forma allargada. «És l'espasa de sant Ignasi», ens diu el P. Borràs, «que ell va deixar al monestir de Montserrat juntament amb totes les insígnies de cavaller.» Tenim, doncs, al davant una relíquia del sant, testimoni de la seva conversió, de la renúncia que va fer a la mundanitat per passar a una vida centrada en els germans i en Crist.

Abans d'acomiar-nos del P. Borràs fem una darrera ullada a aquesta bonica església del centre de Barcelona de ressonàncies orientals, lluminosa, que preserva l'espasa d'un sant i que tanmateix encara és una gran desconeguda per a la majoria de barcelonins.